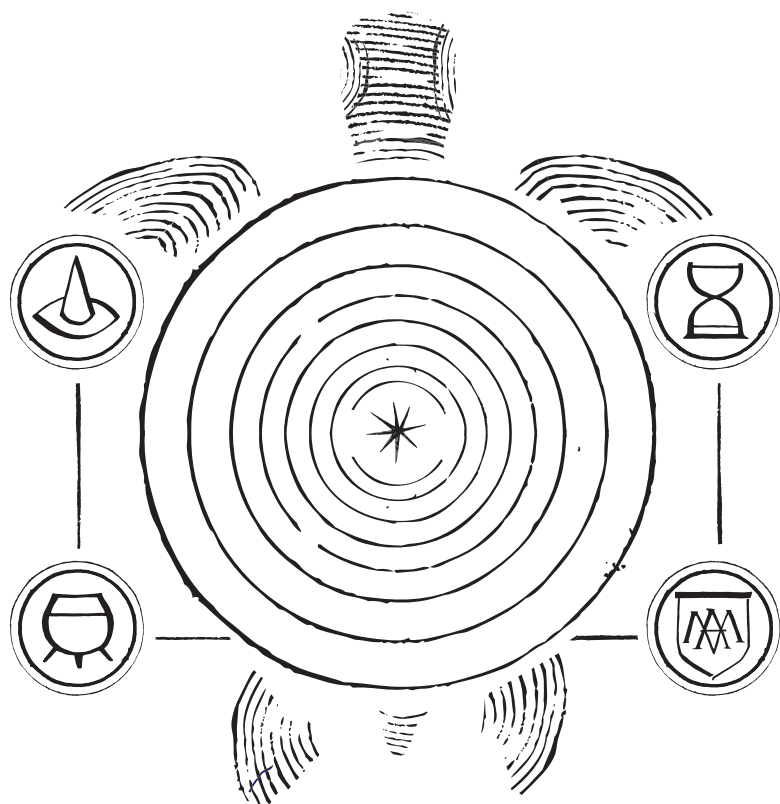




◆ ДИСКЪ СВѢТЪ ◆

УДК 821.111-3
П 70

WYRD SISTERS COPYRIGHT © TERRY AND LYN PRATCHETT 1988
FIRST PUBLISHED BY VICTOR GOLLANCZ LTD, LONDON

Террі Пратчетт

П 70 Віщі сестри [Текст] : роман / Террі Пратчетт; переклад з англ. Олександра Михельсона. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2018. — 384 с.

ISBN 978-617-679-524-7

«Віщі сестри» — це другий роман циклу «Відьми» у серії «Диско-світ». У цій дотепній історії Террі Пратчетт продовжує почате у романі «Право на чари» й розповідає про відьом у світі, де чаклунами можуть бути лише чоловіки. Він витончено влітає шекспірівські алюзії в реалії Дискосвіту і демонструє, що ні доля, ні спадковість не стануть на заваді вибору справи свого життя.

Щось негаразд у Ланкрському королівстві: підступні герцог та герцогиня плетуть інтриги, спадкоємець престолу опиняється далеко від дому і навіть сама природа виступає проти нового правителя, байдужого до долі краю. Тож трійко відьом — рішуча й невгамовна Бабуня Дощевіск, приземлена й грубувата Тітуня Огг та романтична й наївна Маґрат Часник — поспішають на допомогу. Бо хоч відьми зазвичай не втручаються у політику, тут без їхньої підтримки (і, звісно, дрібки чарів) не обійтися.

УДК 821.111-3

VI роман «Дискосвіту»
II роман циклу «Відьми»

© Террі Пратчетт, текст, 1988
© Олександр Михельсон, переклад, 2018
© Романа Романишин, Андрій Лесів,
обкладинка, оформлення серії, 2018
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2018

ISBN 978-617-679-524-7

Усі права застережено

ТЕРРІ ПРАЧЕТІ

ВІЩІ СЕСТРИ

РОМАН



ЦИКЛ
"ВІДЬМИ"

—2—

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2018



У ролях: трое відьом, а також королі, кинджали, корони, бурі, гноми, коти, привиди, примари, мавпи, розбійники, демони, ліси, спадкоємці, блазні, тортури, тролі, платформи-барабани, загальна радість та гармирдер.

Вив вітер. Блискавка била у землю безладно, як недосвідчений вбивця. Поміж посічених дощем пагорбів туди-сюди катався грім.

Довкола було темно, як у котячих нутроцах. Мабуть, це була одна з таких ночей, коли боги грають людьми, як пішаками на шахівниці долі. А посеред цієї нестримної бурі, між змочлих кущів дроку, ніби відблиск сказу в оці тхора поблискував вогонь. Він вихоплював із темряви три скоцюрблені постаті. Коли казанок закипів, дивний голос прокаркав:

— Коли ще стрінемося ми під зливу, блискавки й громи*.

Певний час панувала тиша.

Потому інший голос звичайним тоном відповів:

— Ну, мабуть, наступного вівторка.

Крізь безмежні простори космосу пливе зоряна черепаха Великий А'Туїн, несучи на спині чотирьох гігантських слонів, які тримають на плечах всю масу Дискосвіту. Навколо них складними орбітами, що забезпечують зміну пір року, обертаються крихітні сонце та місяць; мабуть,

* Перший рядок п'єси Шекспіра «Макбет» (у перекладі Бориса Тена). Як зачин, так і значні фрагменти подальшого тексту Пратчетт наповнив прямими та переробленими цитатами з Шекспіра, і особливо з «Макбета». — *Прим. пер.*

більше ніде в мультиверсумі немає такого, щоб слон мусив час від часу підгинати ногу, аби дати шлях сонцю.

Чому тут усе так влаштовано, може назавжди залишитися загадкою. Не виключено, що Творець змудився з усіма цими банальними ексцентриситетами, паралаксами та альбедо, й вирішив хоч раз розважитися.

Логічно припустити, що у світах на кшталт цього боги не грають у шахи — і так воно і є. Власне, боги взагалі не грають у шахи. Для цього в них замало уяви. Боги віддають перевагу простішим та тихішим іграм, під час яких ви Не Досягли Потойбічного, а Пішли Прямо в Небуття*. Ключем до розуміння будь-якої релігії є той факт, що божественна концепція розваги включає Змій та Драбини зі слизькими щаблями.

Дискосвіт тримає до купи магія — магія, породжена обертанням самого світу, магія, що, наче нитка шовкопряда, висотується з тканини буття, аби зашити рани реальності.

Здебільшого ця магія осідає у Вівцескельних горах, що простяглися від вічної мерзлоти поблизу Осердя ген через видовжений архіпелаг і аж до теплих морів, які нескінченно виливаються в космос через Узбіччя.

Незримі для ока, сирі чари з потріскуванням перестрибують з вершини на вершину і угвинчуються в тіло самих гір. Саме Вівцескелі дають світові найбільше відьом та чарівників. Листя дерев тут лопотить навіть за цілковитої відсутності вітру. Скелі виходять на вечірні прогулянки. Інколи живою здається сама земля...

* В оригіналі обігруються написи на картках в англomовній версії знаменитої гри «Монополія» («Іти прямо до тюрми» тощо). — *Прим. пер.*

...Це час від часу стосується й небес.

Ця буря воістину брала все, до чого могла дотягтися. Це була її зоряна година. Роками вона вешталася довколишніми землями, підробляючи поденщиною у вигляді шквалу, набуваючи досвіду, зав'язуючи контакти, інколи збиваючи з ніг заскоченого зненацька чабана чи вириваючи з коренем ще не дуже змужнілі дубки. Та ось погодні умови склалися так, що перед нею з'явилося вікно можливостей — і вона вирішила докласти будь-яких зусиль, аби її помітив хто-небудь із босів кліматичного бізнесу.

Це була старанна буря. Вона поєднувала досить вибагливі вихори з нестримною пристрасстю, і критики погоджувалися, що якби вона ще й навчилася контролювати звук грому, то з роками виросла б у шторм, вартий серйозної поваги.

Оповитий пасмами туману, ліс із гуркотом аплодував їй, навсібіч розкидаючи листя.

Саме такими ночами, як уже було вказано вище, боги грають в ігри — не з шаховими фігурами, але з долями смертних та тронами царів. Важливо пам'ятати, що при цьому вони завжди махлюють, і то у найбезсовісніший спосіб...

І ось, стрибаючи й хилитаючись на нерівній лісовій стежині, з'явилася карета. Її несамовито підкидало щоразу, як колесо натрапляло на випнутий із землі корінь. Візник безжально періщив коня, і за кожним відчайдушним виляском батога майже одразу з небес лунав гуркіт грому.

Слідом — геть неподалік, і все ближче й ближче — мчали трое вершників у каптурах, що закривали обличчя.

Такими ночами діються злі діла. Добрі, звісно, теж. Але відсоток злих переважає.

Такими ночами відьми влаштовують пікніки.

Тобто не те щоб геть-таки *пикніки*. Закуси їм не до вподоби, напоям довіряти не можна, а шамани все норовлять підпиляти ніжки шезлонгів. Але ж є ще й повногрудий місяць за клаптями хмар, і сповнені потаємного шепоту пориви вітру, і все навколо по вінця наповнено магією.

На лисій вершині пагорба, що здіймався вище дерев, відьми провадили таку розмову:

— У вівторок я сиджу з малюком, — говорила одна з них, без традиційного капелюха, але з такою копицею білявих кучерів, що вони могли би правити їй за шолом. — З молодшеньким нашого Джейсона. А от у п'ятницю мене влаштовує. Поквапся там із чаєм, любесенька. Мені геть у горлянці пересохло.

Молодша учасниця тріо зітхнула і черпнула з казанка окуп у чайник для заварювання.

Третя відьма приязно поплескала їй по руці.

— Те заклинання ти проробила цілком добре. Треба тільки трішки попрацювати над верещанням. Чи не так, Тітуню Огг?

— Думаю, без верещання ніяк, — поспішно відгукнулася Тітуня Огг. — А Тітонька Пташко, мир-прахові-її, я так бачу, добре натренувала тебе на зизий погляд.

— У неї добрий зизий погляд, — погодилась Бабуня Дощевіск.

Молодша відьма, чиє ім'я було Маргат Часник, помітно розслабилася. До Бабуні Дощевіск вона ставилася з благоговінням. Сама ж Бабуня мало до чого на світі ставилася хоча б із повагою. Тож коли вже Бабуня схвалила її зизий